

מסכת Baba Metzia

פרק ט

א. המקבל שדה מבעליו, מקום שנהגו לחקור, יקוצר, לעקור, יעצור, להרשות אחريו, יתרוש. הכל במנוגה הפטינה. כשם שחולקין בקבואה, כה חולקין בפקנו ובקש. כשם שחולקין בין, כה חולקין בזמורות ובקניהם. ושניהם מספקין את הקנים:

ב. המקבל שדה מבעליו, והוא בית השלחין או בית האילן, יבש המעין ונקיין האילן, אינו מנאה לו מן חכоро. אם אמר לו חכר לי שדה בית השלחין זה או שדה בית האילן זה, יבש המעין ונקיין האילן, מנאה לו מן חכоро:

ג. המקבל שדה מבעליו והובירה, שמן אותה מפני ראייה לעשנות ונותנו לו, שכך כותב לו, אם אובייר ולא עביביד, אשלים בימייטה:

ד. המקבל שדה מבעליו ולא רצה לנכס, ואם לו מה אכפת לך, הואיל ואני נתנו לך חכורה, אין שומעין לו, מפני שאין יכול לומר לו, למן אתה יוצא מנאה, ומהלה לפני עשבים:

ה. המקבל שדה מחברו ולא עשתה, אם יש בה כדי להעמיד כרי, חיב לטפל בה. אמר רבי יהודה, מה קצבה בכרי. אלא אם יש בה כדי נפילה:

ו. המקבל שדה מחברו ואכלת חגב או נשדפה, אם מכת מדינה היא, מנכה לו מוכרו, אם אין מכת מדינה, איןנו מנכה לו מוכרו. רבי יהודה אומר, אם קבלה הימנו במעות, בין כה ובין כה איןנו מנכה לו מוכרו:

ז. המקבל שדה מחברו בעשרה כור חטים לשנה, לקמה, נתן לו מתוכה. היה חטיה יפות, לא יאמר לו הריני לוקם מן השוק, אלא נתן לו מתוכה:

ח. המקבל שדה מחברו לזרעה שערים, לא יזרענה חטים, חטים, יזרענה שערים. רבנן שמעון בן גמליאל אוסר. פבואה, לא יזרענה קטנית, קטנית, יזרענה התבואה. רבנן שמעון בן גמליאל אוסר:

ט. המקבל שדה מחברו לשנים מעטות, לא יזרענה פשטו, ואין לו בקורות שקמה. קבלה הימנו לשבע שנים, שנה ראשונה יזרענה פשטו, ויש לו בקורות שקמה:

י. המקבל שדה מחברו לשבע עחת בשבע מאות זוז, השכיעית מן המניין. קבלה הימנו שבע שנים בשבע מאות זוז, אין השכיעית

יא. שכיר יומם גובה כל הלילה, שכיר לילה גובה כל היום, שכיר שעות גובה כל הלילה וכל היום. שכיר שבוע, שכיר חודש, שכיר שנה, שכיר שבוע, יצא ביום, גובה כל היום, יצא בלילה, גובה כל הלילה וכל היום:

יב. אחד שכיר אדם ואחד שכיר בהמה ואחד שכיר כלים, יש בו משום (דברים כד) ביוםתו שכרו, ויש בו משום (ויקרא יט) לא תלין פעלת שכיר אתק עד בקר. אםתי, בזמן שתקבעו, לא תקבעו, איינו עובר עליו. מההו אצלני או אצל שלחני, איינו עובר עליו. שכיר, בזמןו נשבע ונוטל, עבר זמן איינו נשבע ונוטל. אם יש עדים שקבעו, הרי זה נשבע ונוטל. גור תושב יש בו משום ביוםתו שכרו, ואין בו משום לא תלין פעלת שכיר אתק עד בקר:

יג. הפלזה את חברו, לא ימשכנו אלא בבית דין, ולא יכנס לביתו לטל משכונו, שנאמר (דברים כד) בחוץ מעמד. כי לו שני כלים, נוטל אחד ומגניכ אחד, ומחייב את הכר בלילה ואת המחרשה ביום. ואם מות, איינו מחייב לירושיו. רבנן שמעון בן גמליאל אומר, אף לעצמו איינו מחייב אלא עד שלשים יום, ומשלשים יום ולהלו מוכרז בבית דין. אלמנה, בין שהוא בין שהוא עשרה, אין

מִמְשָׁכֶנִין אֹתָה, שֶׁגַּאֲמֵר (דְּבָרִים כד) וְלֹא תַחֲבֵל בְּגַד אֶלְמָנָה.
הַחוֹבֵל אֶת רְחִים, עֹזֶב בֶּל־א תַעֲשֵׂה, וְחִיב מְשֻׁוּם שְׁנִי כְּלִים,
שֶׁגַּאֲמֵר (שם) לֹא יַחֲבֵל רְחִים וּרְכֶב. וְלֹא רְחִים וּרְכֶב בְּלִבְדֵי אִמּרוֹ,
אֶלְאָ כָל דָבָר שְׁעֹזְבֵין בּוֹ אָכֵל נֶפֶשׁ, שֶׁגַּאֲמֵר (דְּבָרִים כד) כִּי נֶפֶשׁ
הַוְאָ חֲבֵל: